

ξέρω οὔτε γιὰ Τοκχδέλο, οὔτε γιὰ παιδί μου. Φεῦγ' ἀπὸ δῶ καὶ κάμει ὅ,τι θέλεις. Ἄλλο λόγο δὲν ξέρω, δὲν θά σου πῶ! »

Καὶ ἔκλεισεν ὁ γέρον ἐξερχόμενος τὴν θύραν, χωρὶς ὁ Τόνης νάπαντήσῃ οὔτε λέξιν. Εἰς τὴν τελευταίαν διαθεβαίωσιν τοῦ πατρός του δὲν εἶχε καμμίαν πεποίθησιν. Πόσα λόγια ἤξευρε καὶ πόσα θά του ἐψάλλεν ἀκόμα καὶ πόσας ἀποφάσεις θά ἤλλαζε μέχρις οὗ θά ἐλάβανεν ἓνα τέλος ἢ ὑπόθεσις αὐτή! Τὸν ἤξευρε καλὰ τὸν πατέρα του. Ἰσα ἴσα πού θά τον ἐπέβαινε στὰ λόγια. Θά μετῆρχετο πᾶν μέσον νά τον μεταπείσῃ, φίλους, ἀπειλάς, νεῦρα, σκάνδαλα, ῥαδιουργίας, — διότι κατὰ βάθος ἦτο ἀνόητος ἄνθρωπος — Ἀλλὰ τί νά κάμῃ! πῶς ἦτο δυνατόν νά μὴ τοῦ το ἔλεγεν.

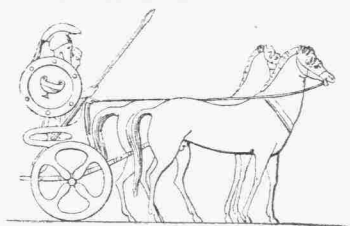
Δὲν εἶχε φόβον ὅμως νὰ κρίσῃ τὰς ἐνεργείας εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπομένης. Ἦτο ἡ δευτέρα τῆς ἐκλογῆς, ἡ ἡμέρα τοῦ κόσμου, ἡ ἡμέρα τῆς τύρβης. Οἱ ἀτυχεῖς Λουθαῖοι ἦσαν κλεισμένοι ὡς Ἑβραῖοι τὴν μεγάλην Ἑβδομάδα, οἱ δὲ Μηλιανοί, ἀγαλίνωτοι καὶ ἀκατάσχετοι, ἐώρταζαν τὴν περιφανῆ των νίκην. Τὸ πείσμα καὶ τὸ κατὰ τῶν ἀντιθέτων ἀμοιβαῖον μῖσος, ἐδέσποζε καὶ συνεκίρνα τὴν χαρὰν τὴν ἄκακον, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ἄλλοι νικηταί. Οὕτως οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν — τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅλα σχεδὸν τὰ καμπαναρεῖα ἦσαν μηλιανά, — ἤχουν ἀπὸ πρωίας ἐν συναυλίᾳ χαρμολύπη, ἀλλὰ τὴν ἤχηρὰν εὐφροσύνην ἐπύκρναν τὰ συχνὰ νεκρικὰ σημάματα τὰ δηκτικά. Τὸ ἐξαγόμενον τῆς ψηροφορίας ἐξεδόθη εἰς ἡμίφουλλον μὲ περιθώριον γεμάτον ἀπὸ ὑπαινιγμούς σαρκαστικούς κατὰ τῶν λουθαίων, μεταξὺ δὲ τῶν συμβολικῶν παραστάσεων τῆς νίκης ἐν γένει, ἐξ ὧν ἔγερμεν ἡ πόλις, εἰκόνων, ἐπιγραφῶν, ἀνθοστολίσεων, ἐμβληματῶν καὶ καθεξῆς, συχνότεραι ἦσαν αἱ γελοιογραφίαι τῶν ἀντιθέτων καὶ αἱ πικραὶ σάτυροι αἱ κινουσαὶ καταχθόνιον γέλωτα. Μικρὸν τηλεβόλον, στημένον ἐπὶ τῆς Πλατείας, ἔξωθεν τοῦ Συλλόγου ἡ Ἀράπη, ἐπληροῦτο καθ' ἡμίσειαν ὥραν μέχρι χειλέων καὶ ἐκρότει δεινῶς, πεισμῶνως, συγκλονοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὰς καρδίαι τῶν ἡττημένων.

— Βάρει κανόνα! Ζήτω ὁ Μήλιος! ἐφώναζαν ἐξαλλοὶ οἱ Μηλιανοί.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σύστημα τοῦ τόπου. Οἰονόηποτε καὶ ἂν ἤθελε νικήσει κόμμα, ἐπὶ τῆς θριαμβευτικῆς του σημαίας θάνεγραφε τὴν Δευτέραν τὸ οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις! Αἱ περὶ τῶν ἄλλων τόπων διηγῆσεις, ὅπου μετὰ τὴν ἐκλογὴν τὰ κόμματα συμριλιούνται καὶ συνεορτάζουν, ἦσαν διὰ τοὺς ἐντοπίους μυθεύματα ἄξια τῆς Χαλιμάς.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

Οἱ Ἑτροῦσκοι ἐπίστευον τὸ πάλαι εἰς τρία εἶδη ἀστραπῆς, τὸ ἐν ἀκίνδυνον, τὸ δεύτερον ἐπιβλαβέστερον κλπῶς καὶ ἐνεργούμενον μόνον τῇ συγκαταθέσει δώδεκα θεῶν καὶ τὸ τρίτον φέρον συμφορὰν εἰς τὸν δρόμον του, καὶ διὰ τὸ ὅποιον τακτικὸν θέσπισμα ἀπῆρτετο ἐκ μέρους τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων ἐν τῷ ἐτρούσκιῳ στερεώματι. Περὶεργον ὅτι οἱ νεώτεροι σοφοί, ἐπόμενοι τῷ Ἀραγῶ, ἀπεφάνθησαν ἐπίσης ὅτι αἱ ποικιλίαι τῆς ἀστραπῆς εἶνε τριπλαῖ. Ἡ πρώτη περιλαμβάνει ἐκείνην ἐν ἣ ἡ βολὴ φαίνεται ὡς μακρὰ φωτεινὴ γραμμὴ, τευνομένη εἰς γωνίας καὶ τεθλασμένης, καὶ ποικιλλουσα τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ λευκοῦ εἰς τὸ κυανοῦν, τὸ πορφυροῦν ἢ τὸ ἐρυθρόν. Τὸ εἶδος τοῦτο εἶνε γνωστὸν ὡς διχαζομένη ἀστραπή, διότι πολλαῖς διαιρεῖται εἰς δύο ἢ τρεῖς κλάδους πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν γῆν.

Ἡ δευτέρα διαφέρει τῆς πρώτης κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς ἡ λάμψις διασκεδάζεται. Ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἡ βολὴ δύναται νά ὀνομασθῇ ἀστραπή κατ' ἐπιφάνειαν, ὡς ἡ πρώτη ἀστραπή κατὰ γραμμὴν καὶ ἂν ἀληθῆς παραλληλισμὸς δύναται νά τεθῆ μεταξὺ τῆς ἐτρούσκιῆς καὶ τῆς νεωτέρας διαιρέσεως, αὕτη δύναται νά λεγθῆ ὅτι ἀντιστοιχεῖ μᾶλλον εἰς τὸ πρῶτον εἶδος τῆς ἀστραπῆς, τὴν ἀκίνδυνον ἀστραπήν, οἷαν εἰς ἕκαστος τῶν θεῶν ἠδύνατο κατ' ἀρέσκειαν νά ἐκπέμψῃ.

Αἱ τρίτης κλάσεως ἀστραπαὶ οὐ μόνον εἶνε ἀξιοσημείωτοι διὰ τὰς ἰδιοτροπίας των, ἀλλ' ἔδωκαν ἀφορμὴν καὶ εἰς πολλὰς διαμάχας. Διαφέρουσι τόνον πολὺ ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐκδηλώσεις, ὥστε πολλοὶ τῶν μετεωρολόγων ἠρήθησαν νά τὰς ἀναγνωρίσωσιν ὡς ἐννόμους καὶ κανονικὰς ἀστραπάς. Οὔτε σχῆμα μικρῶν γραμμῶν ἀναλαμβάνουσιν, οὔτε σινδόνην φλογός, ἀλλ' ἀναπτύσσονται εἰς σφαίρας ἢ σφαιρικός μύδρους πυρός. Δὲν εἶνε στιγμιαῖαι ἐμφάνειαι, ἀλλὰ μετέωρα διαρκοῦντα ἐπὶ τινα χρόνον, καὶ ταξιδεύοντα μὲ τόνον βραδύ βῆμα, ὥστε φλύαρός τις τὰς ἐχαρακτήρισεν ὡς «τὴν κυβερνητικὴν τάξιν τῶν ἀστραπῶν». Διαρκοῦσιν ἐπὶ πολλὰ δευτερόλεπτα, φαίνοντα ἔχουσαι πλέον τοῦ ἐνός ποδὸς διάμετρον, καὶ συνήθως καίοντα μὲ λαμπρὰν φλόγα καὶ μὲ ἤχηρὰν ἐκρηξίν, ἐκτοξεύουσαι κάποτε καὶ βολίδας ἀστραπῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ὤρθησαν κατὰ τὰς περυσινὰς λαίλαπας καὶ τις διδάσκαλος ἐν Λιθερπούλῃ, τοῦ ὁποίου τὸ σχολεῖον ἐκεραυνώθη, ἐμαρτύρησεν ὅτι εἶδε σφαῖραν πυρός πλήττουσαν τὸ κωδωνοστάσιον, καὶ ἐνσπεύρουσαν πανικὸν εἰς πάντας.

Παράδοξα διηγοῦνται περὶ τῶν περιπλανήσεων ὄγκου τινός τοιαύτης ἀστραποσφαίρας. Ῥάπτως κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἰακώβου, ἐγγὺς τοῦ Βάλδ-δὲ-Γράς, ἐγευματίζεν ἐν ἡμέρᾳ καταιγίδος μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, ὅταν ἤκουσε σφοδρὸν πλατάγισμα, καὶ εὐθὺς τὸ φάτωνμα τῆς ἐστίας κατέπεσε, καὶ σφαῖρα πυρός παιδικῆς κεφαλῆς ὄγκου ἐνέσκηψεν ἠρέμα διὰ τῆς ἐστίας καὶ ἐκινεῖτο βρα-

δέως ἐν τῷ θαλάμῳ, εἰς μικρὸν ἀπὸ τοῦ δαπέδου ὕψος. Ὁ αὐτόπτης ἐν συνδιαλέξει ὕστερον μετὰ τοῦ κ. Ραββινέ, μέλους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἔλεγεν ὅτι τοῦ ἐραίνετο ὡς εὐμέγεθες γατόπουλον μεταπλασμένον εἰς σραῖραν καὶ κινούμενον χωρὶς νὰ δεικνύη τοὺς ποδας του. Ἦτο λαμπρὸν καὶ φαινόν, ἀλλ' ὁ ῥάπτης δὲν ἠσθάνθη τι θερμὸν ἐκ τῆς γειτνιασῆος. Ἡ σραῖρα ἤλθε πλησίον τῶν ποδῶν του· ἀλλὰ κινήσας αὐτοὺς ἠρέμα κατὰ μέρος ἀπέφυγε τὴν ἐπαφήν. Ἀφοῦ ἐξέτελεσε πολλὰς ἐκδρομὰς πρὸς ποικίλας διευθύνσεις, ἡ σραῖρα ἀνεπήδησε καθέτως εἰς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς του (τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀπέστρεψεν ὀπίσω, ὅπως μὴ τὸν θίξῃ), ὤρμησε πρὸς τινα ὀπὴν ἐν τῇ ἐστία ὑπεράνω τοῦ περιβλήματος, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν αἰθάλην. Μικρὸν ὕστερον, «ὅταν ὑπέθετεν ὅτι θὰ εἶχε καιρὸν νὰ ρηθῆσῃ εἰς τὴν στέγη», εἶπεν ὁ ἀφηγητής, φροβερὰ ἐκρηξίς ἐπέπληθεν, ἥτις κατέστρεψε τὸ ἄνω μέρος τῆς ἐστίας, κ' ἔριψε τὰ συντρίμματα ἐπὶ τῶν στεγῶν παρκασιμένων τινῶν οἰκοδομῶν, αἵτινες καὶ διεσπάρησαν.

Ἡ ἐκρηκτικὴ δύναμις εἶνε μία τῶν πρωτίστων ἰδιοτήτων, τὰς ὁποίας ἀναπτύσσει ἡ ἠλεκτρικὴ βολή. Ὅταν τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα συναντᾷ πού πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον του, πολλάκις δεικνύει τὴν δυσφορίαν του κατασυντρίβον τὸ δυσάγωγον (ἢ κακὸν ἀγωγόν) ἀντικείμενον, ἐξασκοῦν ἀκτινοποιῶν δύναμιν ὡς βλήμα βόμβας καὶ κατακαίον οὐσίας χωριστὰ ὡς ἐάν ἦσαν γεμάται πυρίτιδα. Πρὸ τινῶν ἐτῶν τὸ μεσημβρινοδυτικὸν περὶ τοῦ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βρῆογ ἐν Κορνουαλλίᾳ κατηδαρῆθη διὰ προσβολῆς ἀστραπῆς, καὶ λίθος ἔλκων πολλὰς δεκάδας στατήρων, ἐξσπενδονήθη πρὸς μεσημβρίαν ὑπεράνω τῆς στέγης εἰς μῆκος ἐζήκοντα ὀργυιῶν· δεῦτερος λίθος ἐξετοξεύθη πρὸς βορρᾶν εἰς διακοσίαν ὀργυιῶν ἀπόστασιν· καὶ τρίτος ἐρρίφθη εἰς νοτιοδυτικὴν διεύθυνσιν.

Ἐν τῷ δάσει τοῦ Νεμούρ ἐκεραυνοβολήθη ποτὲ δένδρον· δύο κλώνες ἀπεσπάρθησαν τοῦ κορμοῦ· ὁ μικρότερος ἐσπενδονήθη εἰς πεντήκοντα ποδῶν ἀπόστασιν καὶ ὁ μεγαλύτερος, τὸν ὁποῖον δεκαοκτὼ ἄνδρες δὲν ἠδύναντο νὰ κινήσωσιν, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι ποδῶν περίπου εἰς ἀντίθετον διεύθυνσιν.

Τῷ 1838 ὁ πρόσθιος ἰστός τοῦ βασιλικοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου Ρόδνεϊ ἐπλήγη ὑπὸ ἀστραπιαίας βολῆς, καὶ κατὰ γράμμα ἐκόπη εἰς τεμάχια, ἡ δ' ἐπιρρανεία τῆς θαλάσσης ἐπληρώθη συντριμμαίων, ὡς ἐάν ναυπηγοὶ εἶχον σφῶσαι τὰ πελεκούδια ἀπὸ τοῦ καταστρώματος. Ὀλίγω προγενέστερον οἱ ἀρτέμονες τοῦ πλοίου Γάκιυθος εἶχον πάθη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· καὶ ὅταν καὶ ἡ Θέτις ὑπέστη παρομοίαν ἐπίσκεψιν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰριου, ὁ πλοίαρχος Φίτσορὺ περιέγραψε τὸν πρόσθιον ἄνω ἰστόν ὡς ἀπλὴν συλλογὴν μακρῶν τεμαχίων ξύλου, σχεδὸν ὡς κλάμια. Ταῦτα εἶνε ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν παραδείγματα τῶν μηχανικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀστραπῆς. Ἀλλ' αὕτη ἐνεργεῖ ἐπίσης καὶ χημικῶς. Ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀναπτύσῃ ἰδίαν τινὰ ὀσμὴν, ἥτις ποικίλως παρεβλήθη πρὸς τὴν τοῦ φωσφόρου, τοῦ νιτρικοῦ ἀερίου καὶ συχνότερα πρὸς τὴν τοῦ

καίοντος θείου. Ὁ Οὐέιφερ μνημονεύει τρικυμίαν τινὰ παρὰ τὸν ἰσθμὸν τοῦ Δάριεν, ἥτις διέσπειρε τοσαύτην ὀσμὴν θείου ἀνὰ τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὥστε αὐτὸς καὶ οἱ πλάνητες σύντροφοὶ του δυσκόλως ἠδύναντο νὰ λάβωσι τὴν ἀναπνοὴν των, καὶ μάλιστα ὅταν εἰσέδυσαν εἰς τὸ δάσος. Τὸ βρετανικὸν πλοῖον Μόνταγυ ἐπλήγη ποτὲ ὑπὸ σραϊρικῆς ἀστραπῆς, ἥτις τοιαύτην ἀφῆκεν ὀσμήν τῆς σατανικῆν δυσωδίαν, ὥστε τὸ πλοῖον ἐφαίνετο ὅλον ἐκ θείου καὶ οἱ ἄνδρες ἠσφυκτίων. Πρὸ ἔτους δὲ αἱ ἐφημερίδες ἀνέφεραν παρόμοιον συμβεβηκὸς περὶ τοῦ πληρώματος ἄλλου ἀγγλικοῦ πλοίου διασχίζοντος τὸν βόρειον Εἰρηνικὸν ἀπὸ τῆς Κίνας εἰς τὰς Ἀποικίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ πλήρωμα μόνον δι' ἐπιτηδείων χειρισμῶν κατώρθωσε νὰ σωθῇ τῆς διὰ τοῦ θείου πνιγμονῆς.

Περίεργα εἶνε πολλάκις τὰ παραγόμενα μαγνητικὰ ἀποτελέσματα. Κιβώτιόν τι περικλείον μεγάλην ποσότητα μαχαίριων, περονίων καὶ ἄλλων κοπτερῶν ὀργάνων ἐπλήγη οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐμπορίου τινὸς τοῦ Οὐέινφιλδ, καὶ ὁ μαγνητισμὸς μετεδόθη εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα. Ὁ Ἀραγὼ ἐν τοῖς Μετεωρολογικοῖς Δοκιμίοις του ὁμιλεῖ περὶ τινὸς ὑποδηματοποιοῦ ἐν Σουαβίᾳ, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐργαλεῖα ἐπαθῆν τὸ ἴδιον πρὸς ἀπερίγραφτον λύπην του. Ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀπαλλάττῃ ἀδικαίως τὸ σφυρίον, τὴν λαβίδα καὶ τὴν φαιλίσταν του ἀπὸ τὰς βελόνας, τὰς ἀγκίστρας καὶ τὰ κερρία, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπαύσαν νὰ ἔλκωνται καὶ νὰ συλλαμβάνωνται ὑπ' αὐτῶν. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐγνώρισε τὰ περὶ γενοθεζικοῦ τινὸς πλοίου, τὸ ὁποῖον εἶχε ναυαγήσει παρὰ τὴν Ἀλγερίαν, συνεπέα ἀλλοιώσεως ἐπελθούσης κατόπιν ἀστραπῆς εἰς τὴν πυξίδα, τοῦ πλοίαρχου ἀθῶως ὑποθέτοντος ὅτι ἐπλεε πρὸς βορρᾶν, ἐνὸς πράγματι ἐπλεε πρὸς νότον.

Πολλὰ καὶ ἄλλα ἀποτελέσματα ἀπεδόθησαν εἰς τὰς ἠλεκτρικὰς συγκινήσεις· ἀλλὰ τινες αὐτῶν ῥιψοκίνδυνον θὰ ἦτο νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν. Ὑπάρχουσι φρέατα καὶ πηγαὶ αἵτινες περιέρονται εἰς κατάστασιν κοχλασμοῦ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει θεύλλης. Λέγεται ὅτι κρήναι ἐκχύνουσιν ὀγκώδη ρεύματα καὶ ἐν καιρῷ ζήρασις, ὅταν ὁ ἐρίγδουπος Ζεὺς σφυρηλατῆ, κατὰ τὸν λατίνον ποιητὴν, τὸν κεραυνὸν ἐν μέσῳις νυξί· μὲ τὴν φροβερὰν δεξιάν του, ὑποχθόνιοι βρονταὶ ἠκούσθησαν ἐνίοτε προάγγελοι ἐναερίου ἐκρήξεως. Ἡ θάλασσα ἀνέρρηξεν ἄνω ρεύματα ὕδατος, ὡς ἐάν ἠραίστεια ἐξερρήγνυντο κάτω· τὸ ἔδαφος ἐσχίσθη καὶ ποταμοὶ ὕδατος ἀνέθορον ἀπὸ τὰς κλιτύας τῶν ὄρεων ἢ ἀπὸ ῥωγμῶν τῶν βράχων. Κατ' ἄλλην δὲ τάξιν ἀποτελεσμάτων θεραπειᾶ· ἀσθενῶν ἐτελέσθησαν δι' ἀστραπῆς παραλυτικοὶ ἄνθρωποι περιεπάτησαν ἐλευθέρως· ἐπιληπτικοὶ ἰάθησαν· ἀμαύρωσις ἐξέλιπε καὶ ρευματισμὸς ἐξωρκίσθη διὰ λάμψεως ἀστραπῆς. Ἀλλ' οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐμβλέψῃ λίαν ἐγγύς εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἰατρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, οὐδὲ νὰ συμβουλευθῇ τινὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀστραπὴν ὡς θεραπευτικὸν μέσον· διότι ἡ ἐνέργειά της εἶνε ἀνυψίρετος καὶ συχνότερον ἐπιβλαβής. Τριακόσια πρόσωπα ἐπλήγησαν ποτὲ ἐν τῇ εἰρκτῇ τῆς

Καρλεστώνος καὶ διὰ μιᾶς ἀπόλεσαν πᾶσαν μυϊκὴν δύναμιν.

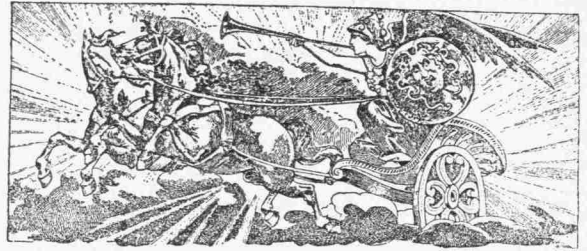
Ἦπάρχει καὶ ἄλλη τάξις φαινομένων ἐκ τῆς ἀστραπῆς παραγομένων, ἣτις εἶνε ἄξια προσοχῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ὁποίας ὀλίγα εἰσέτι γνωρίζομεν ἔννοοῦμεν τὴν διὰ τῆς ἀστραπῆς ἐκτύπωσιν. Γνωρίζομεν ὅλοι τὴν ἰδιόζουσαν ἐνέργειαν τοῦ φωτός ἐπὶ χαρτίων ἐμπυτισμένων με ἄλλα ἀργύρου ἢ με ἄλλα γημικὰ παρασκευάσματα εὐαίσθητα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ διὰ τῆς ὁποίας αἰεῖκόνες τῶν πέρειξ ἀντικειμένων μονίμως καὶ κομψῶς ἐγχαράττονται ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Λοιπὸν καὶ ἡ φλόξ τῆς ἀστραπῆς παράγει κἄποτε παραπλήσιον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ πράγματος τὸ ὅποιον θίγει. Ὁ κ. Ποέ, ὅστις ἐπραγματεύθη κατὰ πλάτος τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξ ἀστραπῆς ἀποτυπώσεως εἰς τὰς στήλας τῶν γαλλικῶν ἐπιστημονικῶν ἐφημερίδων, μνημονεύει εἰκοσιτέσσαρα παραδείγματα ἀποτυπώσεων ἐπὶ τῶν σωματίων ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ἐκ τούτων ὁκτώ ἦσαν ἀποτυπώσεις δένδρων ἢ μερῶν δένδρων· ἐν πτηνοῦ καὶ ἐν ἀγελάδος· τέσσαρα σταυρῶν· τρία κύκλων ἢ τύπων σφηνός καὶ γωνίας· δύο πετάλων ἵππου· ἐν καρρῖου· ἐν μεταλλίνου κομβίου· ἐν ἀριθμοῦ· ἐν τῶν λέξεων γνωμικοῦ τινός· καὶ ἐν τοῦ βραχιόνος θρονίδος. Οἱ σταυροὶ ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα εἶνε πολὺ ἀρχαῖοι, διότι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἀναφέρει ὅτι τῷ 360 π. Χ. ἀπετυπώθησαν ἐπὶ τῶν σωματίων καὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἐργατῶν τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Νκαῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Περὶ τὸ τέλος δὲ τῆς 15^{ης} ἑκατονταετηρίδος παραπλήσιόν τι συνέβη ἐν τῇ Μητροπόλει τοῦ Οὐέλλς. Ὁ Κασουβὼν, ἀρνούμενος τὴν πληροφορίαν παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Στίλλ, λέγει ὅτι ψαλλομένης τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας ἐν τῇ Μητροπόλει ἐνέσκηψαν κεραινοὶ μετὰ βροντῶν, τρομάξαντες τὸσον τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ὥστε ὅλοι ἔπεσαν εἰς τὸ ἔδαφος. Ἦ φλόξ παρήλθε χωρὶς νὰ βλάψῃ κανένα· ἀλλὰ μετέπειτα εὐρέθη ὅτι εἶχον ἐντυπωθῆ σταυροὶ ἐπὶ τῶν σωματίων πάντων τῶν ἐν τῷ ναφ̄ παρευρεθέντων.

Ἐν Κανδελαρίχ δὲ τῆς Κούβας πέταλον ἵππου εὐρέθη ἀποτυπωμένον ἐπὶ τοῦ λαίμου νέου τινός, ὅστις ἀπέθανε κατακεραυνωθείς πλησίον οἰκίας, ἐφ' ἑνός τῶν παραθύρων τῆς ὁποίας ἦτο κεραιωμένον πέταλον.

Τῷ 1853, κοράσιόν τι ἴστατο εἰς ἕν παράθυρον, πλησίον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε νεόφυτον δένδρον. Φλόξ ἀστραπῆς ἐπληξέ τὸ κοράσιον ἢ τὸ δένδρον ἢ καὶ τὰ δύο, καὶ εἰκὼν τοῦ δένδρου εὐρέθη ἐντυπωμένη ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς. Ἄλλην φορὰν πάλιν παῖς ἀνεργιγῆθη εἰς δένδρον, ὅπως κλέψῃ φωλεάν· λάμψις ἀστραπῆς ἐπληξέ τὸ δένδρον· ὁ παῖς ἔπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἢ εἰκὼν τοῦ δένδρου μετὰ τοῦ πτηνοῦ καὶ τῆς φωλεᾶς ἐφ' ἑνός τῶν κλώνων λίαν εὐδαικρῆτως ἐφαίνετο.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

π.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Εἰσήλθομεν ὀριστικῶς εἰς τὴν χειμερινὴν περίοδον. Ἐφύσησεν ὁ βορρᾶς ὁ ψυχρὸς, ὁ βορρᾶς ὁ ἀληθινὸς καὶ ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ἀπὸ τὰ φαιά ἐκεῖνα νέφη, τὰ διακεκομμένα, ποῦ ἔξοποιον εἰς χιονόνερον. Αἱ Ἀθηναίριγοῦν ἐρημία εἰς τὰ ὑπαιθρα, ζῶν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, διαβάται με ἐπανωφόρια δρομαῖοι. Καὶ ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ πρωτόλεια αὐτὰ, ὁ ἐφετινὸς χειμὼν δὲν φαίνεται ὀλιγώτερον τοῦ περυσينوῦ θριμύς.

Ἦ προφητεία τῶν ἀστρονόμων, οἱ ὅποιοι ὥρισαν μίαν δεκαετίαν — ἀπὸ τοῦ 1891 νομίζομεν, — ὡς περίοδον βαρυτάτων χειμῶνων, φαίνεται ἐπαληθεύουσα. Ἄν εἶνε δυστυχεῖς οἱ γέροντες, οἱ οὗτοι τραχέως καταδικασμένοι νὰ διανύσουν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου, πόσον ὅμως εἶνε δυστυχεῖς καὶ οἱ νέοι, οἱ ἐν τῇ ἀκμῇ μέλλοντες νὰ διέλθουν ψυχρά, παγετώδη, τὰ ὠραιότερα τῆς ζωῆς τῶν ἔτη! . . .

+

Ἐκλείσεν ὁ χειμὼν τὰ ὑπαιθρια θέατρα. Ἦ πρώτη, ἢ ἐπαισητοτέρα μεταβολή. Οἱ θιάσοι διαλύονται, ἀνασχηματίζονται, διαμελιζονται, ἀναχωροῦν. Ὁ θιάσος Ταβουλάρη, ἐν ᾧ πρωταγωνιστεῖ ἡ Δνίς Βερώνη, ἔδωκε τὴν ἀποχιρευτιστήριόν του παράστασιν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον καὶ προσλακιδάνων τὸν Παντόπουλον, ἀναχωρεῖ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἦ Κα Παρρασκευοπούλου παριστάνει ἡδὴ εἰς τὸ Θεάτρον τῶν Ποικιλιῶν, ἐκεῖ δὲ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις τῆς μέχρι τῆς ἐλευσσεως θιάσου ἔξενου, ὅτε ἡ ἐλληνικὴ καλλιτέχνης θὰ φύγῃ νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἄλλοῦ — ποῦ, ἄδηλον ἀκόμη — τὴν ὑπέροχον τέχνην τῆς. Οὕτω, καθὼς μέχρι τοῦδε φαίνεται, τὸ ὄνειρον περὶ χειμερινοῦ θεάτρον, ἔμεινεν ὄνειρον. Οἱ ἡθοποιοὶ δυσπιστοῦν πρὸς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἀθηναικοῦ κεινοῦ, μετὰ τὸν κόρον τοῦ θέρου, καὶ μεταβαίνουν πρὸς ἄλλους, πεινῶντας περισσότερον. Οὕτω δὲ αἱ Ἀθηναίαι εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ μείνουν φέτος ἄνευ θεαμάτων ἄξιων λόγου, ἀφ' οὔ μάλιστα, ἔνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ χρυσοῦ, εἶνε δύσκολος ἢ μετάκλησις γαλλικοῦ ἢ ἰταλικοῦ μελοδράματος. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομεθα ἀκόμη. Τὰ θεατρικὰ μὲς ἔχουν καὶ τὰς ἐκπληξείας των.

+

Τὸ κιγκλίδωμα τῆς Βουλῆς κατεδικάσθη εἰς θάνατον. . . ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Ὅλοι ἐκηρύχθησαν ἐναντίον του. Ἀσχημίζει τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραβλάπτει τὸ κέντρον τὸ ὅποιον περιφράσσει, εἶνε δὲ καὶ ἐντελῶς ἀνομφεές. Μία μάλιστα ἐφημερίς χάνει ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονήν καὶ ἐρωτᾷ: Εἶνε κοπέτσι; καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προτείνει νὰ το περιφράξουν ὀλόκληρη. Πρὸ τοιαύτης συναυλίας παραπόνων, δὲν δικαιοῦμεθα ἡμεῖς νὰ ἐκφράσωμεν ἐναντίαν γνώμην. Ἔστω, ἄς λείψῃ τὸ κιγκλίδωμα· ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ καλλωπισθῇ ὁ πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου χώρος. Ἄλλως, προ-